

МЕГЪН МАРЧ

Дошът на
СКАРЛЕТ

КНИГА ВТОРА ОТ ТРИЛОГИЯТА „ЛЕДЖЪНД“

Превод от английски език
Николина Тенкеджиева

Уо

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The House of Scarlett*

Copyright © 2020 The Fall of The Legend by Meghan March

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева

Редактор Вили Вълканова

Коректор Ина Тодорова

Дизайн на корицата Мира Минкова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2575-6

ГЛАВА ПЪРВА

ГЕЙБ

ДВАЙСЕТ И ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

○ т далечината долетя вой на сирена и аз разтърсих мама, за да я събудя.

– Хайде, трябва да отиваме в убежището.

Явно беше намерила някоя скрита бутилка, защото вече излях всички, които намерих. Но ето я сега, пак в безсъзнание на дивана.

– Само още няколко минути – измънка тя. – Ще отида на работа.

Ако не бях толкова разтревожен заради приближаващата буря, щях да се разсмея. Не е ходила на работа от една година насам, а с малкото пари, които изкарваше... Преглътнах с усилие. *Не искам да мисля за това.*

– Евакуират целия парк. Хайде да вървим.

Да живееш сред тенекиени кутии наред Билокси, означаваше, че когато навън задуха силен вятър и телевизиите започнат да изпращат репортери, за да ни снимат, е време да се преместим на някое по-сигурно място.

– Тръгвай без мен. Ще дойда по-късно. – Мама ме потупа разсеяно по ръката и аз усетих как челюстта ми се стяга. – Добро момче.

Мразех да съм на девет. Не бях достатъчно силен да я вдигна от дивана и да я изнеса от караваната. Все още не. Един ден обаче ще бъда. Тогава никой няма да ми казва какво да правя, и онези деца, които ме ограбиха на връщане от училище, ще се страхуват да ме пипнат с пръст.

Свих юмруци и коленичих.

– Събуди се, мамо. Ще ти намерим друга бутилка в убежището.

Тя веднага отвори кървясалите си очи точно както очаквах.

– Значи организират парти по случай урагана?

– Да. Нещо такова.

Бях готов да кажа всичко, за да я накарам да се размърда. Тя не беше най-добрата майка на света, но само нея си имах. И ме обичаше. Би избрала мен пред пиячката. Знаех, че е така.

– Добре де, добре. Идвам. Изчакай само да си оправя червилото.

Мама най-сетне се надигна от счупения диван, но нямаше начин да ѝ позволя да се погледне в огледалото. Половината ѝ буза бе омазана с червило, в очите приличаше на есот и не исках дори да си помислям за мъжа, който я докара снощи, цялата обляна в черни сълзи. Още щом влезе в караваната, започна да тършува за алкохол. Легнах си, благодарен, че се е прибрала жива и здрава. Научил съм се да не обръщам внимание на шу-

ма, но воят на сирените би събудил и мъртвите.

– Изглеждаш страхотно, мамо. Хайде да тръгваме.

Надявах се да ми прости за лъжата, защото времето ни изтичаше.

– Добре, добре. Нека само си взема чантата.

Грабнах чантата ѝ от масичката за кафе, отрупана с неплатени сметки и рекламни брошури за стоки, които не можехме да си позволим, понеже мама изпи социалните помощи, и ѝ я подадох. Цяло чудо беше, че успя да плати наема този месец. Наистина ненавиждах, когато Тони, управителят на парка, заплашваше да ни изгони и ни наричаше бели боклуци.

Преметнах през рамо раницата, която бях напълнил с най-необходимото – осемдесет и седемте долара, припечелени от плевене на дворовете на съседите, почти празния ѝ инхалатор, удостоверенията ни за раждане и джобното ножче, което намерих, когато двойката от парцел 18 избяга посред нощ, без да си плати наема.

Нямахме много, но щяхме да се справим някак си.

Някой ден нещата ще бъдат различни...

Някой ден ще порасна и сам ще плащам сметките. Повече няма да ни изхвърлят на улицата, защото сме закъснели с наема. Хладилникът ще е пълен с храна и в шкафа дори ще има бисквити с фъстъчено масло.

Преди съвсем да се унеса в размисли как всичко ще се промени, когато аз започна да се грижа за двама ни, мама пхна чантата си под мишница и изправи рамене. Беше хубава като за майка. С дълга кестеняворуса коса и ярки сини очи като моите. Само че нейните бяха *твърде красиви*. Забъркваше се в неприятности всеки

път, щом я погледне някой мъж.

– Да вървим, малкият. Време е за купон.

Щеше да ми се стъжни животът, когато разбере, че в приюта няма алкохол, а само хора, уплашени да не загубят всичко, което имат, ако тази буря станеше още по-страшна, както предвещаваха. Но нямаше да се тревожа за това сега.

На излизане през скъсаната мрежеста врата чухме викове отвън. Мери Джо, милата съседка, която винаги ме черпеше с бисквити и ми плащаше да ѝ помагам с къщните задължения, крещеше на гаджето си Карл да побърза. Беше заровила гневно ръце в черните си къдрици, но щом ме видя, се усмихна.

– Погрижи се Гейб да оцелее до гимназия, Лоралий – провикна се тя.

– Гледай си работата, кучко.

Мама ѝ показа среден пръст и стомахът ми се сви на топка. Усмигнах се извинително на Мери Джо, но тя отново се беше захванала да навиква Карл.

– Тази шибанячка си мисли, че знае всичко. Дава ми акъл, а даже няма деца. Освен това си има мъж, който да се грижи за нея.

Макар че всъщност говореше на себе си, аз преплетох пръсти с нейните и ги стиснах. Тя погледна надолу към мен.

– Не си ли голям да ме държиш за ръка, момко?

Поклатих глава, за да прогоня сълзите, които напираха в очите ми.

– Аз съм мъжът в семейството. Мога да те държа за ръка, ако така ще си в безопасност.

Изражението ѝ омекна и тя примигна няколко пъти.

– Ти си добро хлапе. Свършила съм чудесна работата с теб.

Около нас поривистият вятър затръшваше врати и хората панически бягаха към колите и караваните си, товарейки цялата си покъщнина вътре. Но ние продължавахме да вървим. Щяхме да стигнем до убежището, преди да е връхлетяла бурята, и ако имах малко късмет, там ни чакаха сандвичи и сок както миналата година, когато ни евакуираха, но тревогата се оказа фалшива. Тези сандвичи бяха по-вкусни и от обяда в училище, който е единственото ми сносно ядене за деня.

Въпреки бурята днес е хубав ден.

Излязохме от парка за каравани и тъкмо пресичахме улицата, когато чух да се чупи стъкло.

– По дяволите! Бандитите са тръгнали да плякосват – каза мама и пусна ръката ми, оглеждайки се наоколо.

Бях ги виждал само веднъж, по телевизията. Подпалваха коли и полицията ги преследваше из улиците. Но сега не чувах друга сирена освен онази, която предупреждаваше за бурята.

– Надявам се полицаите да ги хванат – отвърнах и тръгнах към гимназията, където можехме да се подслоним, докато премине бурята.

И да хванем сандвичи.

Стомахът ми къркореше. За последно ядох вчера в училище.

Уикендите бяха най-тежки. Обикновено заделях хлебчето от петъчния си бургер за събота, а в неделя се

промъквах в близката църква и крадах понички и сок. Тази седмица обаче тъпият Пат и шайката му събориха хлебчето от ръцете ми точно когато излизах от закусвалнята, и аз го видях как се търкулва под кофите за боклук. Не можех да го взема, без да ме забележи госпожица Евърт, която и без това постоянно ме разпитваше как вървят нещата въкъщи.

Направих няколко крачки, спрях и погледнах назад. Мама беше поела в обратната посока. *Към хулиганите, които разграбваха магазина за алкохол на Чарли.*

Проклятие.

Обърнах се и хукнах презглава.

– Мамо, къде тръгна? Не натам, насам! Хайде, бурята наближава.

Тя ме погледна през рамо.

– Невъзпитано е да отида на парти с празни ръце.

– Няма никакво парти! Мамо! – Безмилостният вятър заглуши гласа ми и разпиля косата около лицето ѝ. – Мамо! Моля те!

Сграбчих здраво ръката ѝ и я накарах да спре.

Този път, когато се обърна към мен, изражението ѝ бе неузнаваемо.

– Още си малък да ми нареждаш какво да правя. – Тя се отскубна от ръката ми. – Щом толкова се страхуваш от бурята, завлечи си задника в онова скривалище без мен. Все някога ще се видим.

Останах напълно неподвижен, вцепенен от ужас, а мама се извърна и се отправи към безредиците.

Тя ме изостави. Изостави ме, за да обере магазина на Чарли с група престъпници.

Вдигнах очи към небето, почерняло от буреносни облаци. Вятърът брулеше лицето ми и по бузите ми по-капа нещо мокро. Не знаех дали са дъждовни капки, или съззи, но не ми пукаше.

Тя ме изостави.

Не свалих поглед от нея, докато не изчезна вътре.

Тогава зазвучаха другите сирени. Полицейските.

Не! Трябва да я предупредя!

Но не можах. Чула полицейските коли, тълпата обирджии се разбяга във всички посоки. Всеки беше нарамил толкова алкохол, колкото можеше да носи. Една жена, притиснала нещо към гърдите си, се сблъска с някакъв мъж и двамата се строполиха долу.

Първата патрулка паркира напречно на улицата, преграждайки пътя на бегълците. Всички се разкрещяха и побягнаха в друга посока. Полицаяте започнаха да слизат от колите си.

Къде е мама?

Без дори да осъзнавам, че се движа, тръгнах през навалищата, получавайки удари с лакти на всяка крачка.

Още ченгета. Още крясъци. Мегафони.

Не виждах нищо. Някой се блъсна в мен и ме повали на земята. Обвих ръце около главата си, когато нечий крак ме изрита достатъчно силно, че да остави отпечатък.

– Мамо! – изкрещях за помощ аз, но дъждът се сипеше като камшици от небето, а вятърът не спираше да вие.

Изпълзях настрани, но усетих една ръка да сграбчва раницата ми и да ме повдига нагоре. Обзет от облекче-

ние, се обърнах назад, но щом видях лицето на човека пред себе си, паниката ми се завърна с нова сила.

Не беше майка ми, а ченге.

– Хайде, хлапе. Ще те изведе оттук.

– Но мама...

– В магазина ли е? – попита той, посягайки към радиостанцията, прикрепена към ризата му.

– Не знам. Бяхме тръгнали към убежището и... се разделихме.

– Отиди да седнеш до колата. Връщам се веднага.

Свих се отпред до патрулката, шибан от проливния дъжд. Гледах как по улицата се задава камион на Специалните сили, досущ като онези във филмите.

Само от мама нямаше и следа.

Докато не чух писъците.

Боже мой. Не. Стомахът ми се сви и сякаш се устреми към изцапания с масло бетон. За миг ми се стори, че ще повърна.

Мама размахваше счупена бутилка към едно от ченгетата, стиснала здраво още пиячка до гърдите си. Полицаят отскочи назад, разминавайки се на косъм с назъбеното стъкло.

Не, мамо! Не!

В този миг осъзнах, че писъците идват от моята уста.

Но никой не ме чуваше от свистенето на вятъра. И никой не можеше да попречи на мама да си набави пиене.

Поне преди втори полицай да я сграбчи отзад, да избие шишето от ръцете ѝ, да ги дръпне зад гърба ѝ и да ѝ щракне белезниците. Останалите бутилки се разбиха

с трясък върху цимента. Мама се гърчеше и дърпаше в опит да се измъкне, плюейки по всички около себе си.

Точно тогава разбрах, че животът ми никога няма да е същият.

Мама отиваше в затвора. А аз в приемно семейство.

Обеща ми да не го допуска. Обеща ми сръка на сърцето.

Излъга ме.

Седях там, сврян до бронята на полицейската кола и брулен от безпощадната буря, но благодарен за дъжда, който отмиваше сълзите ми.

Когато я поведоха към патрулката, очаквах да се заоглежда трескаво наоколо. Да се разтревожи за мен. За единствения си син.

Напразно.

Тя дори не погледна назад.

ГЛАВА ВТОРА

СКАРЛЕТ

СЕГА

Взираме се в Гейбриъл Леджънд, мъжа, който допреди няколко минути бе *вътре в мен*, и го наблюдавам как излиза от офиса си, сякаш подгонен от демони.

Но в тази стая няма демони.

Тук съм само аз.

Усещам коленете ми да отмаляват и се облягам на бюрото. Цялото ми тяло, все още приятно отпуснато от умопомрачителния секс, се сковаваше в лед и имам чувството, че всеки миг ще се пръсна на хиляди парченца върху килима.

Шибаният килим.

Пръстите ми се изплъзват от бюрото и аз тупвам по задник на проклетия ориенталски килим, от който започна всичко.

Само дето не е виновен някакъв си килим. А той.

Винаги ще искам теб по-силно от всичко. Но не мога да те имам.

– Как можа да го каже? – прошепвам в празното

пространство. – Как можа... просто да си тръгне?

Отговор няма.

Върви си, Скарлет. И не се връщай повече. Тук нищо не се е случило. Суровите му думи отпреди няколко минути не спират да кълтят в объркания ми ум.

Отпускам глава на коленете си, припомняйки си безизразното му лице.

Гейбриъл ме отхвърли. Пропъди ме завинаги от живота си.

На вратата се почуква и преди да успея да се изправя, Кю влетява вътре и ме заварва да седя на пода като пълна глупачка, която си е паднала по неподходящия мъж.

Скачам на крака, олюлявайки се върху токчетата си. Той протяга ръка да ми помогне, но аз се дръпвам рязко назад и удрям хълбока си в бюрото. Болката изригва изведнъж и спира дъха ми.

Стиснала здраво очи, се съсредоточавам върху усещането. Него поне го разбирам. За разлика от случилото се преди малко. Това никога няма да го разбере.

Кю не проговаря дълго време, защото вероятно ме изчаква да отворя очи. Поемам си дълбоко дъх и изпъвам рамене назад.

Макар достойнството ми да е разпиляно на парчета по килима, в който наскоро ме увиха и отвякоха, няма да позволя този мъж да ме види да плача. Няма да позволя койк тук да ме види да плача.

Нося бронята си цял живот. Броня, която си слагам всеки път, щом изляза от къщи, защото жълтите списания ще разнищят до най-малката подробност облеклото ми, без да спестяват жлъчните си коментари.

Кю е лесно препятствие за преодоляване. Или така ми се иска да вярвам.

– Трябва да вървя. – Гласът ми все още не ме издава и аз се моля сълзите да не се отронят от очите ми точно сега.

– Разбира се, госпожице Прийст.

Горда съм с уверените си стъпки към него, напук на болката, пронизваща бедрото и сърцето ми.

– Предай на приятелките ми, че е изникнало нещо. Предай им, че... – Най-сетне събирам сили да срещна погледа му. – Предай им, че ще се видим утре.

Извинителното, но схватливо изражение на лицето му ме кара да спра на място.

– Знаел си какво ще стане, нали?

– Нямам представа за какво говорите, госпожице Прийст.

– Глупости – изплювам думата като отрова. – Не се тревожи, скъпоценният му клуб е спасен. Дано си е заслужавало.

Пак тръгвам към вратата, но усещам ръката на Кю върху рамото си.

– Не знам точно какво се е случило, но мога да предположа. Клубът няма абсолютно нищо общо.

Бавно завъртам глава настрани.

– Тогава как, по дяволите, ще го обясниш?

Гласът ми потреперва на последната дума и знам, че времето ми изтича. Всеки момент ще избухна в плач. Поради някаква причина обаче изчаквам да чуя отговора му. *Имам право да разбера защо Леджънд постъпни по този начин.*

ДОМЪТ НА СКАРЛЕТ

Кю свива устни в тънка линия.

– Така е по-добре. Повярвай ми.

Единствено възпитанието ме спира да му ударя шамар.

– Не вярвам на никого от вас.

С малкото си останала гордост вирвам брадичка и излизам от „Легендата“ за последен път.

Майната ви на всички.

Още щом се качвам в колата, която ме очаква до тротоара, съзвите бликват по лицето ми.

ГЛАВА ТРЕТА

ЛЕДЖЪНД

- **К**ъде е тя, мамка му?
Отстъпвам от каменния стълб, зад който бях застанал. Да, наблюдавах как си тръгва от клуба като изправила се срещу злодея и останала без корона принцеса, която съжалява за всяка една секунда тук. И да, все още съм тук, макар да я няма от двайсет минути. Никой не ме забеляза, докато нисичката чернокоса жена, която пристигна заедно с нея, не ме сръчка гневно в рамото.

Келси. Гримьорката и най-добра приятелка на Скарлет.

Трябваше да се прибера обратно вътре. Трябваше да отида където и да било другаде.

Поглеждам Келси, чудейки се какво, по дяволите, да кажа.

Тя не ми дава шанс да обеля и дума. Сръква ме отново и повтаря въпроса.

– Къде е тя, Леджънд? Кю ми каза да попитам теб.

Проклетият Кю. Не му ли стига това, че изпълних

съвета му? Че реших да не рискувам?

И въпреки всичко успя да оплескаш нещата. Гласът в главата ми е безпощаден тази вечер. Нима е чудно, че се качи в колата, без да поглежда назад? Не си струваш усилено.

Челюстта ми се стяга. Знам, че гласът говори истината.

Щом собствената ми майка не се обърна да ме потърси, защо, по дяволите, да го прави Скарлет Прийст? Особено след като я изритах от клуба. Аз съм пълен задник и жената срещу мен изглежда решена да ми го напомни.

– Няма я – изричам най-сетне аз. Имам чувството, че думите раздират гърлото ми.

Келси слага ръце на кръста си и изражението ѝ става войнствено.

– Как така я няма? Не би си тръгнала, без да... – Лицето ѝ внезапно пламва. – О, не! Не си посмял да го направиш.

О, напротив, посмях – отговарям наум. Но тя не се нуждае от отговор, за да ми се нахвърли отново.

– Ако от главата ѝ е паднал и косъм, кълна се в бога, че...

– Какво става, Келс? – Брюнетката, на която Бъмп беше хвърлил око, се приближава към нас заедно с висок, мускулист мъж. Не просто случаен непознат, а бейзболист от висшата лига. – Намери ли Скарлет? – Погледът ѝ се стрелва към мен и тя присвива очи.

– Скарлет си е отишла – процежда през зъби Келси. – Нещо се е случило между тях и тя си е *тръгнала*.

– Нейт, знам, че трябва да си пазиш ръцете, но би ли го фраснал в лицето заради мен? Защото, ако е изчукал моето момиче, а после го е изхвърлил от клуба като парцал, вместо да се отнася към него като към кралица, каквато то е, има нужда от един здрав пердах, и то спешно.

Монро Графтън. Така се казва брюнетката. Съпругата на Нейт Графтън, който ме гледа на кръв, но не смее да ми посегне без подкрепление. Умно решение. Не ми се иска да изваждам отбора му от плейофите. Може да заслужавам юмрук в лицето, но няма да му се оставя ей така. Той не е закрилник на Скарлет.

А кой е тогава? Понеже със сигурност не си ти.

Заглушавам проклетия глас, мъчейки се да измисля какво да обясня. Но съзнанието ми е празно. Нямам оправдание. Освен това не го дължа на тях.

– Защо мълчиш? – смушва ме още веднъж Келси. – Ти си пълен боклук, Леджънд. Предупредих я да стои настрана от теб. Казах ѝ, че ще ѝ навлечеш само проблеми. Обичам да съм права, но не и този път. Каквото и да се е случило, едно е сигурно – ти току-що пропиля шанса си да получиш най-хубавото нещо, което ти се е случвало някога. Върви на майната си.

Понасям атаката. Приятелките ѝ са загрижени за нея и аз съм отговорен за станалото. Излишно е да го отричам, пък и няма да ме разберат.

Келси се обръща и хваща Монро за ръката.

– Хайде да се омитаме от тук, преди да съм го удушила.

– Единственият човек, който може да претендира

за това удоволствие, е Скарлет – отвръща Монро, хвърляйки ми жлъчен поглед. – Ела да намерим Харлоу, и се махаме.

Двете се отправят към дансинга и ме оставят насаме с Нейт Графтън.

– Не знам какви си ги свършил, човече, но... не е добра идея да вбесяваш тези двете.

По тона му съдя, че говори от горчив опит.

Чудейки се накъде да погледна, свеждам очи към часовника си.

– Не се обиждай, човече, но имам да се тревожа за по-важни неща, отколкото дали ще срежат гумите на колата ми.

Нейт Графтън прихва в кратък смях.

– Няма да ти се размине толкова леко. Ще ти съсипеят живота.

Замислям се за клуба, едва изплувал от дъното, и се чудя колко дълго ще се задържи на повърхността, когато съюзят сили срещу мен.

Не биваше да я докосваш, мамка ти! Тя не е за теб. Този път се обажда не гласът в главата ми, а нечистата ми съвест.

Всеки, когото някога съм обичал, ме изоставя по един или друг начин. Трябваше да се досетя какви ще са последствията.

– Напразно ще си хабят усилията. Справям се и сам – казвам на Нейт и се отправям в обратната посока, бързайки да се махна възможно по-далеч от това място.

ЗА АВТОРКАТА

Мегън Марч редовно си слага камуфлажен грим и обикаля с кални ботуши из гората, без това да пречи на безупречния ѝ маникюр. Тя е импулсивна, духовита и никога не се извинява за факта, че обожава да чете и пише мръснишки книги.

В миналото се е занимавала с търговия на авточасти, продажба на бельо, изработка на бижута и корпоративно право. Но писането на истории за алфа-мъжкарри и силните, сексапилни жени, които им вземат ума, е най-вълнуващата ѝ професия досега.

Можете да я намерите на адрес:
meghanmarchbooks@gmail.com.